

Заплакаха всички робини, пролѣха много сълзи за обичния имъ царевичъ. Съ мжка трѣгна една да посочи на калугера стаята на Гино. Въведе го въ кжщата, посочи му една врата и каза:

— Чукай тука, отче, той ще излѣзе.

Тозъ часъ започна калугера да хлопа, удря вратата и вика:

— Излѣзъ Гино, Богу даръ да дадешъ. Що обичашъ, това да подаришъ: Богъ прибира и много и малко.

Излѣзе веднага Гино Латинеца, съненъ и сърдитъ, не позна царевича, и завика:

— Да се махнешъ отъ тука, бѣсно куче. Не ми трѣбва ни Господъ, ни дявола! Тука азъ съмъ господаръ, и на цѣлата земя заповѣдвамъ.

А калугера го замоли кротко:

— Постой, Гино, не сърди Бога! Още си съненъ, та не знаешъ, какво говоришъ.

И придума така съ благи думи да наведе Гино главата си, за да му прочете молитва, да му прости Богъ грѣховетъ. Бръкна въ пазвата си да извади евангелие, а измъкна своята тънка сабя и съ единъ ударъ отсѣче главата на злия латинецъ. Подскочи три пѣти главата, три пѣти изхриптя:

— Изяде ме, черно куче!

А Марко веднага хвърли калугерскитѣ дрехи, махна си дългата брада и излѣзе вънка на чардака.

Видѣха го робинитѣ, плѣснаха отъ радостъ ржце, заплакаха. А Марко като бѣсна хала се спусна да търси войската на Гино. Де когото срещне, събаря съ буздугана.

Бързо се разчу новината за смъртъта на Латинеца и че царевича е дошълъ въ града. Излѣзоха